

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **N. Q. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **N. Q. V.**, II) **N. S. T. H.**, III) **N. V. H. S.**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2025, č. j. MV-94198-4/SO-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2025, č. j. 17 A 45/2025-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 15. 4. 2025, č. j. OAM-466-12/ZR-2025, podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 7. 2025, č. j. MV-94198-4/SO-2025, odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 12. 2025, č. j. 17 A 45/2025-81, žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném k výzvě Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná ve vyjádření kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací ze strany krajského soudu, a proto navrhla, aby Nejvyšší

správní soud kasační stížnost zamítl. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně nemožnosti jeho návratu do České republiky a také ohledně okolností jeho soukromého a rodinného života. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je řízením zahajovaným z moci úřední, a proto je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo tak povinností správního orgánu stěžovatele jako účastníka správního řízení vyslechnout, případně vyslechnout jeho nejbližší rodinné příslušníky ke zjištění dopadů rozhodnutí na stěžovatele a jeho nejbližší rodinu.

[8] Dále se podle stěžovatele správní orgány i krajský soud nesprávně a nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Správní orgány výslovně uvedly, že se v případě stěžovatele nemusí dopady do soukromého a rodinného života zabírat. Krajský soud uvedl, že stěžovatel musel tvrdit konkrétní mimořádné skutečnosti, které by dokládaly zjevnou nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. S tímto hodnocením se však stěžovatel neztotožňuje.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již zabýval otázkou zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ze strany správních orgánů v kontextu zjištění okolností soukromého a rodinného života cizince. Z této judikatury vyplývá, že „[p]řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí“ (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala - žalobkyně svůj výsledek nenavrhla a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[o]becná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jde v tomto případě „ruku v ruce“ s povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (viz § 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník; ani v řízení zahajovaném z moci úřední nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny myslitelné důkazy, které by prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti neoznačí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 1 Azs 176/2023-36).

[10] Tyto judikatorní závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán stěžovateli doručil oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 1. 2025 podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť z cestovního dokladu stěžovatele bylo správním orgánem zjištěno, že dne 7. 6. 2019 opustil území Evropské unie a zpět se vrátil až dne 8. 4. 2022, tj. že stěžovatel pobýval mimo území Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců ve smyslu zmíněného ustanovení. V tomto oznámení správní orgán upozornil stěžovatele na možnost uvést a prokázat závažné důvody, které by odůvodňovaly jeho nepřetržitou nepřítomnost na území Evropské unie. Dále v oznámení stěžovatele poučil o možnosti uplatňovat svá procesní práva, mezi něž patří také právo navrhopat v průběhu správního řízení důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán také doručil stěžovateli výzvu k součinnosti a doložení důvodů ze dne 15. 1. 2025, ve které mu stanovil lhůtu k uvedení závažných důvodů ve smyslu uvedeného ustanovení

a k předložení důkazů, které by tvrzení stěžovatele prokázaly. Nakonec správní orgán ve výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 2. 2025 stěžovatele vyzval k možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V rámci této výzvy správní orgán také opětovně vyzval stěžovatele k možnosti uvést závažné důvody pro jeho nepřítomnost na území Evropské unie a také k možnosti uvést relevantní informace k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přes všechny výzvy ze strany správního orgánu zůstal stěžovatel ve správním řízení nečinný ohledně tvrzení konkrétních skutečností týkajících se jeho soukromého a rodinného života. Prvostupňový orgán tak musel při svém rozhodnutí vyjít pouze ze skutečností jemu známých, a to, že je stěžovatel zletilý, svobodný a bezdětný muž. Na území České republiky pobývají stěžovatelův otec, matka, sestra a nezletilý bratr, kteří disponují povolením k trvalému pobytu. Všichni jsou státní příslušnosti Vietnamské socialistické republiky, a proto mohou stěžovatele navštěvovat, případně spolu mohou být v kontaktu prostřednictvím telekomunikačních technologií.

[11] Stěžovatel ohledně svého soukromého a rodinného života neuvedl žádná relevantní tvrzení ani po převzetí právního zastoupení v rámci odvolacího řízení před žalovanou. V odvolání toliko uvedl, že zrušením platnosti pobytového oprávnění dojde k závažnému zásahu do jeho soukromých plánů, narušení soukromých a rodinných vazeb a navíc mu vzniknou náklady na cestu do Vietnamu, kde bude muset pobývat do doby, než mu bude umožněn návrat. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že prvostupňový orgán zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil a konstatoval, že za situace, kdy je stěžovatel povinen tvrdit rozhodné skutečnosti, nelze dovozovat nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany správních orgánů. Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu i správních orgánů ztotožnil. Stěžovatel zůstal přes četné výzvy ve správním řízení nečinný a neuvedl žádná relevantní tvrzení týkající se jeho soukromého či rodinného života, které by mohly vzít správní orgány v potaz při vydání svých rozhodnutí nebo které by vyvolaly pochybnosti ohledně skutkového stavu věci.

[12] Co se týče otázky povinnosti posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života ze strany správních orgánů, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života [...], znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. [...] Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). To však neznamená, že by správní orgány byly při rozhodování podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pokaždé bez dalšího povinny zabývat se posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Učinit tak však musí, pokud cizinec v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Článek 8 Úmluvy je totiž přímo

pokračování

použitelný a má přednost před zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Přestože se část citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týká rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, který pobýval mimo Českou republiku nepřetržitě po dobu delší než 6 let), dopadají jejich závěry i na rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-78, bod 40).

[13] Již výše zmíněná pasivita stěžovatele ve správním řízení ohledně tvrzení skutečností týkajících se jeho soukromého a rodinného života je klíčová i pro posouzení povinnosti správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatel ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života v odvolání tvrdil, že zrušením platnosti pobytového oprávnění dojde k závažnému zásahu do jeho soukromých plánů, narušení soukromých a rodinných vazeb, a navíc mu vzniknou náklady na cestu do Vietnamu, kde bude muset pobývat do doby, než mu bude umožněn návrat. Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala, že stěžovatel v průběhu správního řízení před prvostupňovým orgánem nenamítal nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života a neuvedl ani žádnou konkrétní skutečnost, který by o něm svědčila. Podle žalované ke změně nedošlo ani v průběhu odvolacího řízení. Krajský soud se s žalovanou ztotožnil v tom, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní mimořádné skutečnosti, které by dokládaly nepřiměřenost dotyčného zásahu. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ze strany žalované i krajského soudu ztotožnil. Stěžovatel totiž toliko uvedl obecná tvrzení, která nebyla dostatečně konkrétní či relevantní. Jednalo se tak pouze o tvrzení, která jsou imanentně spjata s každým rozhodnutím, jímž dochází ke zrušení pobytového oprávnění a uložení povinnosti opustit území České republiky. Za takové situace nebyly správní orgány povinny se zabývat přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[14] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Podle naposledy uvedené části judikátu rozšířeného senátu se stěžovateli nevrací soudní poplatek za podání kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 věty druhé ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[16] Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé, a proto se již nemusel zabývat návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jelikož stěžovatel v souvislosti s tímto návrhem zaplatil soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud o jeho vrácení ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10 odst. 1 a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

JUDr. Jiří Palla v. r.
předseda senátu